

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 310. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568013888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

tiske* – og Særsynet af den her giærende Opstand af de Angreb paa den hidtil nydte Frihed, hvilke Ministerdespotismen i de sidste Tider har tilladt sig. – O! dertil er sikkert meer end Grund nok, sagde *Adams* – Oprør er altid Regjeringens Skyld. –

Vi foere den heele Nat i Maanskin giennem *Coimar* over Illen til *Neubreisach*, en paa denne Side Rhinen lige over for *Altbreisach* af *Vauban* anlagt Fæstning. Denne heele Vei syntes en eeneste Gade, vi fandt os bestandig mellem Bygninger. Vi fik endelig Øie paa Rhinen, som forsvøvet af Maanen glimrede med ubeskrivelig Pragt. Matte af Dagens Heede, overvældede af Aftenens mangfoldige Scener, slumrende og drømmende, kom vi endelig ved Solens Opgang til *Fesenheim*, hvor jeg første Gang, siden Toppen af Münsteren, igien saae de vinkende, magnetisktiltrækkende, fortryllende *Alper*.

Morgenen

Gud! hvilken Morgen! – Midt i et blomstrende Eden, omgivne af alle Sommerens Velsignelser, omtonede af sagterisende Bække, det bævende Løv og de vaagnende Fugle, omduftede af aromatiske Dunster, og rundt omglimrede af svindende Stjerner, frembrydende Dagstraaler og himmelsmilende Dugperler, vaktet vore Slæde, vore Hierter, vore Sandser, alle vore Tanker og Følelser Solen imøde til Livets fuldeste Følelse. Mellem *Schwarzwalds* Bierge paa den eene, og *Lothringens* Fielde paa den anden Side øinede vi lige for os den blaanende *Jura*, hvis nærmere Fortryllelser vi allerede følte forud i de høitideligste Ahnelser. Uforgiommelige Morgen! O! jeg har aldrig nydt Naturen, som i denne Dagbrækning – mit egentlige Liv begyndte med dig, mageløse Opstandelse! –

Død var jeg, kold som Steenen, til i Dag,
Mit hele fordums Liv var mørkt, var tomt,

* Der gives desværre hist og her saare catholske Protestanter; man kunde kalde dem til Forskiæl fra de Romerskcatholske: *Lutherskcatholske*, eller *Calvinskatholske*.

Var livløst, høit en Feberdrøm, til nu –
Nu – store, saligunderfulde Nu!
Nu vaagned jeg! før drømte jeg, jeg vaagned,
Og slumred dog – nu vaagnede jeg heel!
En nye Natur, en anden fremmet Verden,
En høieve, end mindre søvdækt Skabning
Opvaagnede med mig, og jeg i den –
Jeg følte Liv, et tusind dobbelt Liv
Indstrømme giennem ætherskiærpte Sandser,
Udvælde fra min atterskabte Siæl.
O! himmelskiøen, o saligyndig, høi
Og herlig er den Herres Herres Tempel,
Din Jord, o Gud! o! den er fyldt af dig!
Her vil jeg tiene – her tilbede – døe
Tilbedende! – Du vaagner hist, *Jurassus*,
Til Herrens Priis, en Nimbus om din Tinding
Af Solens første Straaler! vaagn o *Schwarzwald!*
Vaagn op *Vogesus!* op til Herrens Lovsang!
Ton hellig! hellig! hellig! med mit Hierte,
Som slaar i salig Ahnelse mod Livet,
Mod Dødens bedre Liv, mod Evighed, mod Gud!
Slaar Harper, I som Field og Dale fylde,
Talløse Træer, Buske, Blomstre, Straae!
Syng, alt hvad vaagner, aander, lever rundt
I Luften, og paa Jorden, og i Vandet,
I hine Harpers Morgenharmonier
En Morgensang: Halleluja! vi vaagne!
Vi leve! føle! tænke! virke! frydes!
Halleluja! Halleluja! o! Gud –

Neil jeg kan ikke beskrive det – inden i, uden om mig var denne Morgen umalelig. Min Andagt var fuldere, var livligere, var glædere her end paa Pynten af Himmelspiiret. Hist stod jeg afsondret, eene; her var jeg mellem tvende fortrolige, med mig henrykte Venner, og det forekom mig, som om min hele talløse Familie her tilbad med mig. Hist var jeg løftet af Kunsten over Naturen op over Jorden – her løftedes jeg i Naturens Arme med den hele Jord op til Himmelen. Men I, som kiende Menn-